

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
בני ברק	19:29	21:02
ירושלים	19:13	21:05
חיפה	19:23	21:05

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

העיניים שואבות הכל

לעיניים יש כוח שאיבה אדיר והם שואבות כל דבר שהאדם רואה

קדושת בית הכנסת

לאורך כל ימות השנה, התפילה הנפוצה ביותר של העם היהודי היא - לראות בבניין בית המקדש, להיגאל בגאולה השלימה. זה כמעט 2,000 שנה מאז גלינו מארצנו ונחרב היכלנו, וכל לב יהודי כוסף ומבקש, מתגעגע והומה, לשוב לביתו של אבא שבשמים, להתכנס שוב בבית המקדש לעבודת הקודש, ולהרגיש בשנית ילדים רצויים ואהובים בחיקו של אבא.

למרבה הצער, טרם זכינו לכך. יום ועוד יום, שנה ועוד שנה, ועודנו מצפים ומייחלים לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. ומתוך הגעגוע הצורב והכיסופים ההומים, עולה שאלה מעומק הלב: האם גם כיום נוכל להרגיש - ולו במשהו - את בית המקדש? האם אנו יכולים לחוות - גם היום בעומק הגלות - את קדושת בית ה', את השפעתו הברוכה, את התחושה העילאית ששררה בו? האם בידינו 'לחיות' כיום את קדושת בית המקדש, וגם לקרב את בנינו במהרה?!

מסתבר שכן, ומתברר שזה בידינו ממש: בעל ה'ספורנו' בפירושו לתורה, על הפסוק 'ומקדשי תיראו', חושף שציווי זה לא נאמר רק על בית המקדש, אלא הוא תקף ביתר שאת ועוד גם בבתי מקדש מעט של ימינו, בבתי הכנסיות ובבתי המדרשות. כן, כן, אותם בתי כנסת נפוצים לרוב, שניצבים בכל פינה ובכל קרן רחוב - אלו בתי מקדש של ממש שגם עליהם חלה החובה של 'ומקדשי תיראו', כי הם בית המקדש של ימינו אנו!

מטלטל כל לב: הרי כולנו נכנסים לבתי הכנסת כמה פעמים ביום, ולמרבה הצער - פעולה זו אינה מרגשת יותר מדי. אולם האמת היא - שכל כניסה לבית הכנסת, בימינו היא כניסה לבית המקדש, כל רגע שהוא בבית הכנסת הוא כמו שהוא בבית המקדש, ובבתי הכנסת שלנו ניתן לפעול את מה שפעלו בזמנו בבית המקדש, ממש כן!

(הרב אשר קובלסקי)

עיניך ודע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט" כלומר, תן ללב מה שהוא רוצה, אך אחרי העיניים מה שהם רוצות לראות, תן להם להסתכל איפה שהם רוצים - הרשות נתונה - אבל **ודע**, תדע כי על כל אלה יביאך האלהים במשפט, על כל מבט נותנים דין וחשבון. ואצל הבורא עולם אין משוא פנים ואין ויתורים. אדם בא לסופר, הוא ממלא עשרים עגלות כמה שרוצה, אבל תדע לך, כשיוציאים מהסופר משלמים. אדם בעולם ניתנה לו הבחירה, תעשה מה שבא לך, אבל תדע לך כשיוציאים מן העולם משלמים! כל האומר הקב"ה ותן יוותרו חייו. זו יראת שמים! הבורא עולם לא נושא פנים לאף אחד, הוא מדקדק על קלה כחמורה.

בשבוע שעבר קראנו בתורה בנבואתו של בלעם "נאום שומע אמרי אל אשר מחזה שד"י יחזה נופל וגלוי עיניים" יש כאן רמז גדול ונורא: יכול להיות אדם גדול מאד, אבל אם אינו שומר את עיניו הוא עלול להתרסק! זקני צפת אומרים שמיום בריאת העולם לא היו כאלה כלי משחית כמו האייפונים, שורף את הנשמה ופוגם פגמים נוראים ואיומים בכל האיברים והגידים שלו.

בלעם הרשע בנבואה שלו אומר כמה פעמים "נאום הגבר שתום העין". וצריך להבין, בלעם לא היה עניו גדול... כל שיש בו שלשה דברים הללו מתלמידיו של בלעם הרשע - ורוח גבוהה! הוא היה גאוותן, איך יתכן שבלעם מתגאה במום שלו ואומר נאום הגבר שתום העין?? ראייתם אדם בעל מום שמתגאה במום שבו ואומר נאום האדם העיוור, אדם רגיל מנסה להסתיר את המום שבו. אלא, שבאמת יש שאלה גדולה מאד, איך בלעם טמא מטומא השכינה שורה עליו? נבואה לא באה אדם! השראת השכינה על אדם טמא? שימו לב. אבר אחד היה לו לבלעם שהוא לא פגם בו, אותה העין שהוא לא ראה בה, ושם - שרתה השכינה. לכן אמר בלעם "נאום הגבר שתום העין" בזכות העין הזאת אני מתנבא!

ואם אבר אחד שאינו פגום מאפשר השראת השכינה, אז אדם שמקדש את שני עיניו, ומצחצח את כל האיברים שלו, איזו קדושה, איזו זכות הוא יזכה! שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מבואר בספרים הקדושים, שלעיניים יש כוח שאיבה אדיר! ולכן כשאדם רואה דבר טומאה הוא מושך על עצמו טומאה, וכשרואה קדושה - מושך עליו קדושה. ולכן אחז"ל אסור להסתכל בפני אדם רשע. ואומר האריז"ל לא יסתכל אדם לא בפני גוי ולא בפני רשע ולא בפני חיה טמאה, למה? כי מושך טומאה מהפנים שלהם על נשמתו. הוא רואה חבר כנסת, שר, אל תסתכל עליהם! אנשים שלא שומרים שבת וכשרות, זה פוגם בנשמה של האדם והוא שואב מהטומאה שלהם על נשמתו!

ומאידך, מידה טובה מרובה, כשרואים דבר קדוש - מושכים על עצמו קדושה נפלאה!

ולכן, כשמוציאים ספר תורה מההיכל ומגביהים את ספר התורה מסתכלים על האותיות, למה? אומר האריז"ל שעל ידי ראיית האותיות הוא שואב הארה גדולה מהספר תורה על הנשמה שלו!

ולכן אומרים בזמירות למוצאי שבת "אשרי מי שראה פניו בחלום", ראה את אליהו הנביא בחלום! לא בהקיץ! ומה יש בזה שראה את אליהו? אלא שאלהו הנביא הוא מנורה הטהורה, לכן רק מלראות את פניו, ואף שרק בחלום! הוא שואב מהאור שעליו לנשמתו, לכן אשרי מי שראה פניו בחלום, שמושך הארה לכל אבריו וגידיו, הנשמה שלו מאירה רק מלראות את פניו של אליהו הנביא! כמה דבר גדול הוא שמירת העיניים!

גדולי הצדיקים אמרו עליו על רבי אלימלך מליזענסק זי"ע"א, שהיה קודש הקדשים מנורה הטהורה, שכל מי שראה אותו היתה יורדת לו קדושה נוראה ואדירה על כל האברים והגידים שלו, עד שלא היה מת בלא תשובה!

מעתה שידעו אנחנו כמה חשובה היא שמירת העיניים! הרי אומר הזהר הקדוש לית מסאבותא בעלמא כמסאבותא דנידה, אין טומאה חמורה כטומאת הנדה, אדם מסתכל בחוץ הוא ברגע אחד מטמא את כל האיברים והגידים שלו בטומאה נוראה ואיומה. וכל שכן בעריות, שגם עובר על ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם!

שלמה המלך אומר בקהלת "שמח בחור בילדותיך ויטיב לבך בימי בחורותיך והלך בדרכי לבך ובמראי

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

הפיקדון חוזר

יהיו לזכות ביתך.

האברך שמע לעצת רבו, הגיע אל הגמ"ח שבניהולי והפקיד סכום גדול מאוד בשמחה רבה, והדבר נרשם כדת וכדין בפנקס ההפקדות של הגמ"ח.

עברו שנים לא רבות. האברך הלך ונתעלה מיום ליום. במשך תקופה למדתי איתו בחברותא, ונפעמתי מהידע העצום שלו וממידותיו הטובות. קשה היה להאמין שהוא בעל תשובה. היו זמנים שהוא צם משבת לשבת. את כל חיותו הוא שאב מעבודת השם ומלימוד תורה במסירות נפש.

ביום ב' בשבט, לפני תשע שנים, נלקח לבית עולמו. היתה זו טרגדיה נוראה. אברך צעיר שהשאיר אלמנה רצוצה ובת יתומה. בסופם של ימי השבעה התקשרתי לאלמנה ואמרתי לה שיש בגמ"ח כסף שבעלה הפקיד בעת הולדת ביתו שתחיל. האלמנה לא היתה מרוכזת בתוכנה המדויק של השיחה. היא הודתה לי שזכרתי אותה, ואמרה שכרגע היא מסתדרת. הכסף נשאר בגמ"ח והמשיך להתגלגל בין הלווים השונים. היא שכחה לגמרי מכל העניין.

עכשיו, בח' שבט, בדיוק תשע שנים אחרי הפטירה, בלי לדעת שיש לה הזכות למשוך את ההפקדה של בעלה ז"ל, היא מבקשת ממני כסף בשביל הבת.

כך בדיוק אמר הרב לאברך: "תשקיע את הכסף בגמ"ח, וזה יהיה לזכות הבת שלך!". איש לא דמיין אז כמה מדויקים היו הדברים.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

בישיבה. סוף סוף הגיע מוחו לניצול אמיתי. הוא שקע בלימוד הגמרא, והדבר היה לפלא- איך בחור שזה מקרוב בא העפיל בתקופה כה קצרה לדרגות רמות בלימוד ובעבודת השם.

בשעה טובה ומוצלחת הקים את ביתו, ובשלב זה של החיים נתנסה בניסיון מה בני הזוג ציפו לילדים שנים ארוכות, וכאשר החלו לדרוש ברופאים קיבלו תשובה כואבת ומיידית. הרופאים הרימו ידיים "אין לכם סיכויים" הם אמרו.

אבל האברך שלנו, שזכה להתקרב לבורא יתברך בכל ליבו ונפשו, לא אמר נואש. הוא התחזק באמונה ובידיעה כי לרופא ניתנה רשות לרפא ולא לייאש, ומפתח החיה הוא בידי הקב"ה בלבד. אין מעצור להשם מלהושיע, הוא רק צריך לדפוק על שערי הרחמים. שערים רבים הבקיע בחייו, מאמצים אדירים השקיע בהתקרבותו לחיי התורה והמצוות, יעשה גם את המאמץ הנדרש כאן. הוא שטח תפילות רותחות והתחנן לבורא יתברך שיזכה לגדל צאצאים שילכו בדרך השם, ואכן תוך זמן לא ארוך זכה לחבוק בת.

האוויר היה גדול מכדי להכילו. מיודענו חיפש דרך להביע את ההודיה העצומה שלו לבורא עולם, ותכנן לערוך סעודה גדולה ומרשימה ולהזמין את כל רעיו ואוהביו. במעמד זה יודה להשם בכל לבב ובתוך רבים יהללנו. הוא פנה לרבו, מורה דרכו, כדי להתיעץ איתו על תכניתו.

אמר לו הרב: שמע לקולי, קח את כל הכסף שהתכוונת להקדיש לסעודת ההודיה והפקד אותו בגמ"ח, כל המצוות שיעשו בכסף הזה

אני מנהל גמ"ח כספים בירושלים. בח' בשבט השנה הגיעה אלי שיחת הטלפון הבאה. "אני זקוקה בדחיפות לסכום של כסף", אמרה האישה שמעבר לקו. היא הסבירה שבתה הנשואה במצב כלכלי קשה. חודשים מספר היא לא שילמה שכר דירה, ובעל הבית מאיים להוציא אותה. "אני רוצה לעזור לה, וקודם כל להביא לה את הסכום הדרוש לכיסוי שכר הדירה".

המקרה נגע לליבי, אבל לגמ"ח יש כללים משלו. איננו קופת צדקה, אלא מוסד שמקבל כסף שאנשים מפקידים אצלו ועתידיים למשוך אותו ביום מן הימים. אי אפשר להעביר סכום בלי להיות בטוחים שהוא יחזור. השבתי לאישה בעדינות: "הכסף אינו שלי, הוא של המפקידים. אני רק מנהל את הגמ"ח, ואיני מלווה למי שאיני מכיר".

"אומר לך מי היה בעלי", ענתה האישה, וברגע זה התברר לי כי היא אלמנה, "אותו וודאי הכרת". היא הזכירה את שמו, ואני עמדתי כהלום רעם. לא רק שהכרתי את בעלה של האישה, אלא שבימי חייו היה לנו קשר מיוחד, למדנו בחברותא במשך תקופה, וחוץ מזה... רק רגע, אספר את הסיפור לפי הסדר.

האיש נולד בבית של תינוקות שנשבו. הוא לא ידע הרבה על יהדות, ועשה את המסלול שכל ילד חילוני עושה. הוא היה בעל ראש גאון ומוח חזק במיוחד, וכשהתבגר נרשם לטכניון והתקדם בלימוד מקצועות שמיועדים למחוננים כמותו.

ביום מן הימים נקלע לירושלים, עיר הקודש, נכנס לשיבת אור שמח, הציץ ונפגע. האווירה, האורה, והעיקר- התורה הקדושה בעצמה, לא נתנו לו מנוח. הוא נשאב אל הקדושה, ותוך זמן לא ארוך הפך לאחד התלמידים הטובים ביותר

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

בין המצרים

א. שלושת השבועות שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב נקראים ימי "בין המצרים" על שם הפסוק באיכה (פרק א' פסוק ג') "גלתה יהודה מעוני... כל רודפיה השיגוה בין המצרים", וחז"ל דרשו במדרש איכה שאלו הימים שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב, שהם ימי צרות לעם ישראל שמיום י"ז בתמוז שפרצו את החומה ונכנסו לירושלים הרגו וטבחו האויבים והרסו את ירושלים וביום תשעה באב שרפו את בית המקדש, ולכן נוהגים עם ישראל מנהגי אבל וצער בכל שלושת השבועות הללו.

ב. מנהג חסידים ואנשי מעשה לומר "תיקון חצות" אחר חצות היום (חוץ ממה שאומרים תיקון חצות כל השנה בלילה כמו שכתב מרן השולחן ערוך "ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר), ואומרים רק "תיקון רחל" בלי "תיקון לאה", ויש כאלו שמוסיפים עוד קינות כמובא בסידורים.

ג. בשלושת השבועות אין לשמוע מנגינות ושירים המלווים בכלי נגינה, ויש להחמיר בזה אפילו לילדים קטנים שהגיעו לחינוך, אולם ברור שמותר לשיר בפה בלא מנגינה שירים לה' יתברך, וכל שכן בשבת או בתפילה שמותר להשמיע נעימה בתפילה.

ד. ריקודים ומחולות אסור לעשות בימי "בין המצרים" ואפילו שעושים בלא מנגינה. (כיוון שריקוד זה דרך שמחה, ובשלושת השבועות צריכים להתנהג במנהגי אבלות על האסונות שקרו בימי החורבן).

ה. בסעודות מצוה מותר להביא כלי זמר ולשמוע שירים, וסעודות מצוה נקראת סעודה של חתן וכלה (ודווקא שיש הפרדה בין הגברים לנשים בריקודים) או סעודה בשבעת ימי המשתה של החתן והכלה, או ברית מילה, או סעודת בר מצוה שנערכת באותו היום שהגיע למצוות (אולם אם מאחרים או מקדימים את סעודת הבר מצוה בכמה ימים ראוי להחמיר שלא להשמיע שירים), וכן סעודת פדיון הבן או סיום מסכת גם כן נקראות סעודת מצוה, אולם סעודת "ברית יצחק" (סעודה שעושים בלילה שלפני הברית מילה וקוראים בזהר ועוד כמה דברים) אינה נקראת סעודת מצוה. אולם מנהג האשכנזים להחמיר שלא להשמיע שירים אפילו בסעודת מצוה שחלה בימי "בין המצרים".

ו. מנהג האשכנזים שלא להסתפר בשלושת השבועות בבין המצרים, אולם מנהג הספרדים כדעת השולחן ערוך שכל האיסור להסתפר חל רק בשבוע שחל בו תשעה באב.

ברכת 'שהחינו' בבין המצרים

בספר חסידים (סימן תת"מ) כתב "יש מן החסידים הראשונים שלא היו אוכלים פרי חדש בין י"ז בתמוז לתשעה באב כי אמרו איך נברך עליו שהחינו וקיימנו והגיענו לימנו הזה והוא זמן פורענות", היינו כיון ששלושת השבועות בין י"ז בתמוז לתשעה באב הם ימי צער וחורבן לעם ישראל לכך נמנעו לברך ברכת "שהחינו". אולם הגאון רבי ישראל איסרלן בעל ספר "תרומת הדשן" היה נוהג לברך שהחינו בימי בין המצרים משום שאין מעבירין על המצוות, שכן מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה.

מרן בשולחן ערוך (סימן תקנ"א סעיף יז) פסק "טוב להזהר מלומר שהחינו בין המצרים על פרי או על מלבוש", וגם רבינו האר"י בספר שער הכוונות (דף פט' עמוד ב') כתב שצריך להזהר ולהימנע מלאכול פרי חדש או ללבוש בגד חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו שהחינו, וכן הסכימו עוד הרבה אחרונים שלא לברך שהחינו בימי בין המצרים, וכן לא יאכל את הפרי החדש בשלושת השבועות בלי לברך עליו ברכת "שהחינו", ולכן להלכה יניח את הפרי החדש או את הבגד לאחר תשעה באב (והיינו עד שיעבור יום י' באב שמחמירים גם שלא לברך שהחינו, מכיוון שרובו של בית נשרף בעשירי באב), ואז יאכל את הפרי או ילבש את הבגד ויברך עליהם "שהחינו".

במה דברים אמורים, בימי החול שבבין המצרים, אבל בשבתות בבין המצרים מותר מעיקר הדין לברך "שהחינו" על פרי חדש או על בגד, והטעם לכך כיון שהמנהג לא לברך שהחינו הוא מן החסידים הראשונים שהיו נמנעים מזה ולא אסור מדין התלמוד, וגם מרן בשולחן ערוך לא כתב בלשון אסור אלא כתב 'טוב להזהר', ועוד כיוון שיש מצות עונג שבת, לכן מותר מעיקר הדין לברך ברכת "שהחינו" בימי בין המצרים, אולם יש מחמירים לא לברך "שהחינו" גם בשבתות שבימי הספירה.

חינוך ילדים הרב אסף זכריה

הילד לא רוצה לבוא לסבא

שלום רב,

אנו הורים לילד בן שש אשר בעקבות המלחמה האחרונה, איננו מוכן לשמוע על נסיעה לשבת לסבא וסבתא, עד כדי כך כשאנו מנסים לדבר אתו על כך, הוא נשכב על הרצפה, צורח, בוכה ולא מוכן לשמוע כלום, כל מה שנסינו לא עוזר, והמצב מתסכל ומקשה עלינו מאוד.

משפחת חדד – אלעד

תשובה:

הורים יקרים,

השאלה שלכם נוגעת ללב ומעידה על אחריותכם כהורים הרוצים לסייע לילדכם בצורה הטובה ביותר. כדי להבין את האתגר ולגשת אליו נכונה, נחלק את ההתמודדות לשלושה היבטים: ההורים, שאר האחים והילד עצמו.

1. ההורים

כראשי הבית, תפקידכם הוא לשמש עוגן של יציבות עבור ילדכם. הקשיים שאתם חווים מול הפחדים והתגובות הרגשיות שלו מובנים, אך זכרו כי תגובתכם היא מפתח חשוב להקלה עליו. הילד זקוק להרגיש שיש לו על מי להישען, שאתם מבינים אותו ומסוגלים להתמודד עם המצב בקור רוח ובאמונה חזקה. חשוב למצוא רגעים לשיחה משותפת ביניכם כהורים, כדי לחזק זה את זה ולאפשר התנהלות שקולה מול הילד.

2. שאר האחים

כאשר אחד הילדים חווה קושי, זה עלול להשפיע גם על האווירה בבית ועל תחושת שאר האחים. חשוב להסביר להם בעדינות על מצבו של אחיהם, מבלי להיכנס לפרטים מפחידים או מלחיצים. שתפו אותם בדרכים שבהן הם יכולים לעזור, כמו לשחק עם הילד או לעודד אותו בצעדים קטנים. בכך תטפחו אצלם תחושת אחריות ואחדות משפחתית.

3. הילד עצמו

הפחדים שהילד חווה הם ביטוי למצוקה עמוקה שזקוקה להתייחסות רגישה ומכילה. שבו עמו ברוגע, שאלו אותו בעדינות על תחושותיו, והקשיבו מתוך כוונה אמיתית להבין. ניתן גם לעודד אותו לבטא את פחדיו בדרכים עקיפות, כמו ציור, משחק או סיפור. כדי להקל עליו את החזרה לשגרה, התחילו בביקורים קצרים אצל סבא וסבתא, בסביבה מוכרת ובטוחה, כשהוא מלווה באחד מכם.

לסיכום...

עליכם לזכור שההתמודדות היא תהליך הדרגתי. בסבלנות ובאמונה, תסייעו לילד לשוב לביטחונו ולשלוטתו. כוחה של משפחה מלוכדת, המתמודדת יחד מתוך תמיכה והבנה, הוא מפתח לצמיחה מחודשת.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

מהו הדבר הכי קבוע בחיים שלנו?

כל לימוד התורה וכל לימוד המוסר בא ללמדנו: שהאדם אינו אבן. האדם הוא תנועה. הוא בחירה.

"על שדה איש עצל עברתי" מספר לנו שלמה המלך החכם מכל אדם במשלי פרק כ"ד. "והנה עלה כולו קמשונים, כסו פניו חרולים". בסדר. למה זה חשוב? "ראיתי לקחתי מוסר". מוסר?

כמה פעמים אנחנו עברנו ברחוב ליד שדה עם קוצים וגדר שבורה ולא לקחנו שום מוסר?

הרמח"ל (רבי משה חיים לוצאטו) ב"מסילת ישרים" - מדבר על שלמה המלך שלמד מכאן כמה נורא להיות עצלן.

אבל יש פה עוד דבר מרתק:

כשאנחנו עוברים ליד גינה שאנחנו רואים שהפרחים צומחים יפה, והכל קצוץ, והדשא והעצים מתוקתקים - מה אנחנו מבינים? שמישהו היה פה? גנן. גנן טוב שעבד קשה.

אבל כשאנחנו ממשיכים חמישים מטרים במורד הרחוב ורואים חצר מוזנחת ומלאה בקוצים ודרדרים - מה המסקנה? מי היה פה? **אף אחד**. לא טיפלו.

וזהו נקודה קריטית לחיים:

הטוב דורש מאמץ. בחירה. פעולה אקטיבית.

הרע הוא תוצאה של הזנחה. חוסר בחירה. פחד מפעולה.

אנחנו נוטים לחשוב שדברים בחיים נהרסים בגלל טעויות גדולות או פעולות שגויות, אבל האמת היא שרוב הדברים מתפרקים פשוט כי לא עשינו מספיק, או שלא פעלנו כלל.

וכאן נמצאת נקודת הבחירה:

אם כבר אנחנו משתנים - האם אנחנו נבחר לאן ואיך?

כי אם לא נבחר - יהיה שינוי. אבל שינוי של קוצים ודרדרים. "ראיתי לקחתי מוסר".

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני
בקרו באתר ישיבת אור דוד

אם נתבונן באמת, נגלה תשובה מפתיעה בפשטותה: השינוי. כן, אנחנו כל הזמן משתנים. הגוף משתנה, הידע מתרחב, המחשבות מתחלפות, הרגשות שלנו עולים ויורדים. מה שהיינו אתמול - איננו היום. ומה שאנחנו היום - לא נהיה מחר. לא מבחינה פיזית, לא מחשבתית, לא ריגשית ולא במצב הכלכלי. שום דבר אינו עומד במקום.

אם כך, הדבר הכי יציב בחיינו הוא דווקא חוסר היציבות.

הדבר הכי קבוע - הוא השינוי.

ואם זו המציאות, עולה שאלה עמוקה: למה אנחנו כל כך מפחדים משינוי?

למה ישנם כל כך הרבה בני אדם שאומרים לעצמם: "אני לא מסוגל בלי זה". "ככה אני". "זה האופי שלי, וזהו".

למה אנחנו מגדירים את עצמנו לפי מה שהיינו - כאילו זה מה שנגזר עלינו להיות.

הרי האמת הפוכה.

אם הכל משתנה - גם אנחנו יכולים להשתנות. מחויבים להשתנות.

בשנת 1,979 התפרסם המאמר הנקרא ביותר אי פעם בפסיכולוגיה. מאמרם של שני חוקרים ישראלים - דניאל כהנמן ועמוס טברסקי - המוכיח שבני האדם מפחדים מהפסד פי 2.5 מהרצון להרוויח.

המאמר (שלאחר כ 20 שנה זיכה את דניאל כהנמן בפרס נובל לכלכלה, הראשון בהיסטוריה שישיראלי זכה בתחום הזה) מוכיח אמת פשוטה: אם לצורך הדוגמה, אדם יפסיד, בלי תכנון מוקדם, 50 שח. ובאותו יום ירוויח, בלי תכנון מוקדם, 100 שח. כאב ההפסד ייצר ויזכר הרבה יותר מאשר שמחת הרווח.

אם כן, רוב בני האדם מפחדים מהפסד, הרבה יותר מאשר הרצון להרוויח.

ומכאן נובעת גם הרבה מההתנגדות הטבעית שלנו לשינוי. החשש מהפסד שאולי יגיע מחמת השינוי.

הבעיה היא לא היכולת להשתנות - אלא ההרגל להישאר.

תיקון הנפטרים

הידוע שכתב רבי יהודה פתיה

עושה נחת רוח גדול לנפטר

ומצילו מן הדין.

בכה התיקון לתקן את נשמת הנפטר,

להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאוד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו

וזוה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שימות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12